

Hvala!

Že zopet slavnost! — Ta na čast je meni,
 ko solnce mi zahaja za goró.
 Da dnevi niso vsi mi izgubljeni,
 naj ta slovesni dan mi porok bo;
 a vendar slave to je preobilo,
 vse ni je delo moje zaslužilo.

Kako naj prav zahvalim se? — Govoril
 vam bodem, kakor mi veli srce:
Kar nameraval sem, ne kar sem storil,
 to naj velja, za to mi hvala gre:
 marljivo moje rodoljubno delo
 uspeha ni mi pravega imelo.

Moža slavila lani je Ljubljana,
 ki je povzdignil ves slovenski rod;
 sijajna njemu bodi slava dana,
 nje žarek pozni moj obsevaj god:
 svet razsvetljuje solnca luč kraljeva,
 od meseca le solnca žar odseva.

Prešernu venec! — Mi za njim hodimo,
 hvaležni, vredni vzornega moža;
 od njega rodoljubja se učimo,
 kreposti, plemenitosti, moštvá!
Prešernov duh naj krepko nas prešine,
nas vse, in rod slovenski ne pogine!

Jos. Stritar.

